

Responsabilitatea față de copii

Responsabilitatea față de copii

Toți părinții credincioși au dreptul de a se încrede în Dumnezeu în privința copiilor lor, dar au și responsabilitatea de a-i crește pentru Dumnezeu.

Ar fi culmea prostiei dacă un grădinar, care dorește să tragă un pom pe un spalier, va aștepta până ce crengile pomului vor deveni bătrâne și noduroase. Tot așa este cea mai mare nebulie dacă ne lăsăm copiii ani de zile sub mâna formativă a satanei, a lumii și a păcatului înainte de a lua în serios sarcina sfântă de a-i forma pentru Dumnezeu.

Responsabilitatea părintească

Harul lui Dumnezeu este suveran, iar copiii părinților credincioși trebuie – ca toți ceilalți – „să se nască din nou” înainte de a putea vedea sau intra în împărăția lui Dumnezeu. Acest lucru este foarte clar explicat în Scriptură; pe de altă parte, Scriptura este foarte clară și în privința obligației părinților credincioși de a-i crește pe copiii lor „în disciplina și sub mustrarea Domnului” (Efeseni 6.4).

Într-adevăr, este foarte necesar să-i înconjurăm pe copiii noștri din primele clipe cu o atmosferă creștinească, să le permitem să respire aerul curat al noii creații, să le permitem să vadă în părinții lor roada adevărată a vieții duhovnicești – adevărată temere de Dumnezeu, dragoste, bucurie, pace, curăție, blândete, bunătate, abnegație, considerație față de alții. Acestea exercită o influență puternică asupra firii modelabile a copilului, iar Duhul lui Dumnezeu vrea, cu siguranță, să le folosească pentru a-i atrage inima spre Hristos, centrul și izvorul tuturor acestor virtuți minunate și influențe cerești.

Pe de altă parte, cine poate aprecia urmările nefaste care se exercită asupra copiilor noștri din cauza inconsecvenței noastre, din cauza eșecului, a proastei noastre dispoziții, a egoismului, a asemănării cu lumea și a iubirii de bani? Nici nu ne putem imagina cât de mult a contribuit infidelitatea părinților credincioși la torentul de necredință, care crește în jurul nostru într-o măsură înspăimântătoare.

S-ar putea, desigur, replica: în ciuda inconsecvenței părinților lor, copiii sunt totuși ei înșiși răspunzători. Într-o oarecare măsură poate fi așa, dar ar fi rușinos pentru noi, părinții, dacă ne-am baricada în spatele responsabilității copiilor noștri pentru a ne scuza eșecul propriu.

Insuflarea duhului ascultării

În dragoste frățească dorim să subliniem pentru toți părinții creștini cât de important este să le insuflăm copiilor noștri un duh al ascultării. Acesta lipsește, din nefericire, în jurul nostru.

Dacă dintr-o afecțiune greșită sau din indiferență le permitem copiilor să meargă după voia lor proprie și după moftul lor calea proprie, ei vor înainta treaptă de treaptă, cu o viteză înfricoșătoare, până își vor disprețui părinții, vor desconsidera autoritatea acestora, vor călca în picioare ordinea sfântă a lui Dumnezeu și vor transforma cercul familial într-o scenă a neorânduiei.

Cred că nu mai trebuie să spun cât de groaznic este acest lucru și cât de împotriva voii lui Dumnezeu! Părinții trebuie să-și atribuie vina. Dumnezeu a pus în mâinile părinților hăturile conducerii și nuiaua autorității, dar, dacă din indiferență dau drumul hăturilor și dintr-o afecțiune greșită sau din slăbiciune morală nu reușesc să mănuiască nuiaua autorității, ne mai mirăm când copiii cresc în ateism pur? Cum ar putea fi altfel? Copiii sunt de regulă exact ceea ce facem din ei. Dacă sunt crescuți pentru ascultare, vor fi ascultători; dacă sunt lăsați în voia lor proprie, rezultatul va fi corespunzător.

* * *

Copiii sunt ca niște vase goale. Dacă nu le umplem noi, o va face diavolul. El le va umple cu otrava necredinței moderne. Singurul antidot pentru asemănarea cu lumea și pentru imoralitate este Cuvântul lui Dumnezeu. Suntem răspunzători să le dăm acest cuvânt, dar nu vom fi niciodată capabili să-i umplem cu el dacă noi înșine nu bem din acest izvor. Dați-le copiilor apa curată a Cuvântului! Aduceți-i în rugăciune înaintea lui Hristos, iar El va transforma apa Cuvântului Său în vinul mântuirii Sale!